

*Minden egy barátsággal kezdődik.
De hogyan végződik a történet?*

a the new york times bestsellerszerzője

laura nowlin

*Dream
válogatás*

HA VELEM MARADT VOLNA, MINDEN MÁSKÉPP ALAKUL...

Autumn és Finn régen elválaszthatatlanok voltak. Aztán valami megváltozott közöttük. Vagy ők változtak meg. Most mindent megtesznek azért, hogy ne vegyenek tudomást egymásról.

Autumnnak ott van a barátja, Jamie, és a szűk baráti társasága. Finn pedig az a fiú lett a suliban, akit mindenki a közelében akar tudni. Ettől azonban Autumn minden találkozásukkor azzal az egyre erősödő és mardosó gondolattal küzd, hogy talán a dolgok másképp is alakulhattak volna. Talán együtt kellene lenniük.

Augusztusban azonban a dolgok örökre megváltoznak. És ahogy telik az idő, Autumn kénytelen lesz szembenézni azzal, hogy mennyire másképpen alakulhatott volna az életük, ha soha nem váltak volna el útjaik...

„Nem voltam Finny mellett azon az augusztusi éjszakán, de a képzeletem beleégette a jelenetet a tudatomba, így emlékek tűnik. Természetesen esett. Finny egyenletes sebességgel hajtott az esőben a barátnőjével, Sylvie Whitehouse-szal, abban a piros autóban, amit az apjától kapott a tizenhatodik születésnapjára. Finny néhány hét múlva töltötte volna a tizenkilencet.

Veszekedtek. Már senki nem tudja megmondani, hogy min. Mások szerint ez a történet szempontjából egyáltalán nem is fontos. Nem tudják azonban, hogy van egy másik történet is. Ez az első alatt és a számukra látható tények között rejtőzik. Nem tudják, hogy az én történetemben a veszekedés oka nagyon, de nagyon fontos.”

© Nicky Wilmas

laura nowlin

angol szakon, kreatív írás specializáción diplomázott a Missouri State University hallgatójaként. Ha nem otthon agonizál a saját regényein, akkor a helyi könyvtárban dolgozik, ahol az olvasóktól rengeteg ihletet kap a műveihez. St. Louisban él zenész férjével, neurotikus kutyájával és pszichotikus macskájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.laurarosener.wordpress.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Ez a könyv érzékenyen meséli el a felnőtté válást, sok élmény és esemény formálja Autumn jellemét. Nincs sok cselekmény, de az olvasók élvezni fogják a lehetőséget, hogy beleláthatnak Autumn gondolataiba.”

Kirkus Reviews

„Laura Nowlin alkotta meg ezt a zseniális, de szívszorító regényt. A történet tempója tökéletes, nincs egyetlen túl sietős vagy túl lassú rész sem. Szerintem mindenkinek, aki szereti a romantikát és a borongós műveket, mindenképp el kell olvasnia.”

Solanolibrary

„Ha érzelmekkel teli olvasmányt akarsz, ez a te könyved. Le a kalappal!!! Durva témákat is érint: tinédzserterhesség, kamaszok túlzott alkoholfogyasztása, szex, öngyilkosság stb. Mindezt ízlésesen és tisztelettel. Autumn és Finny története örökre veled marad!”

Literary Meanderings

„Van valami Laura Nowlin írásában, ami váratlanul az ember szívéig hatol. Ahogy a szerző az előzményeket és Autumn saját furcsaságait összefonja, az egészen egyedi, magával ragadó. Már nem tudom, hogy mit vártam, mikor először kézbe vettem, de nem számítottam ilyen mély jelentésekre.”

Abackwordstory

**Dream
válogatás**

laura nowlin

ha
velem
maradt
volna

—• részlet —•

Dream
válogatás

egy

NEM VOLTAM FINNY MELLETT azon az augusztusi éjszakán, de a képzeletem beleégette a jelenetet a tudatomba, így már emléknék tűnik.

Természetesen esett. Finny egyenletes sebességgel hajtott az esőben a barátnőjével, Sylvie Whitehouse-szal, abban a piros autóban, amit az apjától kapott a tizenhatodik születésnapjára. Finny néhány hét múlva töltötte volna a tizenkilencet.

Veszekedtek. Már senki nem tudja megmondani, hogy min. Mások szerint ez a történet szempontjából egyáltalán nem is fontos. Nem tudják azonban, hogy van egy másik történet is. Ez az első alatt és a számukra látható tények között rejtőzik. Nem tudják, hogy az én történetemben a veszekedés oka nagyon, de nagyon fontos.

Látom az esőtől csúszós utat, a mentők és a rendőrségi autók villogó fényeit, ahogy az éjszaka sötétjét áthatják. Figyelmeztetik az úton haladókat: katasztrófa történt a közelben, kérjük vezessenek lassan. Látom, ahogy Sylvie féloldalvást ül egy rendőrautó hátsó ülésén, lába a nedves aszfalton dobol, miközben beszél. Nem hallom, amit mond, de látom. A veszekedés okáról beszél, és tudom, tudom, tudom, tudom. Ha Finny velem maradt volna, minden teljesen másként alakul.

Látom őket a baleset előtt az autóban; zuhog, a világ és az aszfalt olyan nedves és síkos, mintha beolajozták volna. Együtt vannak – sajnos –, és veszekednek. Finny összevonja a szemöldökét. Zaklatott. Nem figyel. Nem gondol az esőre, az autóra, az autó alatti nedves útra. Erre a veszekedésre gondol. Sylvie-vel. A veszekedés oka leköti a figyelmét; ekkor az autó hirtelen megcsúszik. Jobbra. Ez kikökkenti Finnyt a gondolataiból. Elképzelem, ahogy Sylvie felsikít, mire Finny ellenkormányoz, de túltekéri a kormányt.

Finny öve bekapcsolva. Ő megússza. Sylvie nem. Az ütközés pillanatában kirepül a szélvédőn az éjszakába, és valószínűtlenül, csodával határos módon csak kisebb sérülések keletkeznek a karján és az arcán. Bár ezt nehéz elképzelni; olyan nehéz, hogy még én sem tudom felidézni ezt a képet. Csak azt a pillanatot látom, ahogy súlytalanul lebeg a levegőben, karja lassan csapkod, a haja ide-oda libben. Véres és nedves az esőtől. Úgy úszik mögötte, mint a sellők a vízben. A szája kerek O-ba torzul, a rémülettől sikít. A sötét és párás éjszaka körülvéshi tökéletes alakját.

Sylvie hirtelen ér földet. Az aszfaltba csapódik, hangos puffanással, és elveszti az eszméletét.

Összekuporodva fekszik az úton. Finny nem sérült meg. Zihálva lélegzik, döbbsenten, csodálkozva mered maga elé. Súlytalan, megállított pillanat ez. Finny tudata teljesen kiüresedik. Semmit nem érez, semmit nem gondol. Él. Ép és egész. Nem esett baja. Az esőt sem hallja.

Maradj! – súgom neki. *Maradj az autóban. Maradj ebben a pillanatban.*

Nem maradt.

kettő

PHINEAS SMITH ANGELINA NÉNIKÉM fia. Angelina nem a nagynéném, csak így nevezzük; anya lánykori legjobb barátnöje. És még mindig a legjobb barátnöje; a szomszédunk. Anya és Angelina néni egyszerre voltak várandósak; ugyanazon a tavaszon és nyáron. Amikor megszülettem, anya – ahogy illik – akkor már egy éve a gimnáziumi szerelmének a felesége volt. Nagyon sok esküvői képük lóg drótkerítéses, hátsó udvarú házunk falain. Apám sosem volt... sosincs itthon a munkája miatt, de anya ezt egyáltalán nem bánta; mert ott volt neki Angelina. Angelina a szeretőjétől lett terhes. A férfi nős volt, gazdag, és túl öreg hozzá. Nem akarta elhinni, hogy Phineas az ő gyereke. Nem sokkal Phineas születése után bíróság által elrendelt DNS-teszt kellett hozzá, hogy rávegyék a biológiai apát, tegye meg, amit ilyen helyzetben illik: vegye meg Angelina néninek az anyáék háza melletti lakást, és miután minden hónapban megírta a csekket, a következő harminc napban tegyen úgy, mintha Angelina és a kisfiú nem is létezne.

Anya nem dolgozott, Angelina néni pedig művészeti tárgyakat tanított a Vogt Általános Iskolában, ami pont az ikerházával szemközt állt, így a nyarakat együtt tölthették. Többször is elmesélték, hogy azon a nyáron, amikor váran-

dósak voltak, Angelina néni átsétált a Church Street-i ikerházi lakásból – a hasa nagy és nehéz volt, kidudorodott, mintha az vezetné – a mi hatalmas, viktoriánus stílusú házunkba, ami gyakorlatilag már az Elizabeth Streethez tartozott, és a lábukat a tornác korlátjára polcolva együtt töltötték a napot. Limonádét és jeges teát ittak, és csak délután mentek be a házba, akkor is csak azért, hogy megnézzék az *I Love Lucy* sorozat aznapi epizódját a tévében. Egymáshoz közel ültek, hogy Finny és én rugdosni tudjuk egymást, mint az ikrek.

Nagyon nagy terveket szőttek nekünk azon a nyáron.

Phineas született meg előbb, szeptember huszonegyedikén. Egy héttel később jöttem én, mintha hiányozna az, aki addig rugdalt.

Szeptemberben az emberek azt mondják, hogy a kedvenc évszakuk az ősz. Nincs az évnek más olyan hónapja, amikor ezt mondanák. Elfeledkeznek arról, hogy a szeptember valójában nyári hónap. St. Louis-ban ez teljesen nyilvánvaló. A fákon még zöldék a levelek, az idő meleg, ám sokan már mosolygó madárijesztőket aggatnak a bejárati ajtajukra. Mire a falevelek színe és az időjárás októberben változni kezd, elégük lesz az őszből, és már a karácsonyra gondolnak. Sosem gondolkodnak rajta, hogy annyi volt-e az ősz.

Anya az Autumn nevet adta nekem. Ősz. Ezt jelenti. „Ó, milyen bájos!” – szokták mondani az emberek. Ennyi. Nem fogják fel, mennyi mindent jelenthet ez a szó; a vörös árnyalatait, a változást. A halált.

Phineas értette, mit jelent a nevem. Előbb értette meg, mint én. Az én nevemben megvolt minden, ami az övében nem: képzettársítások, jelentés, történelem. Meglepett, mennyire csalódott volt, amikor negyedikes korunkban utánanéztünk a babanevek jelentésének. Az ő nevének minden könyv más jelentést adott, máshonnan eredeztette: kígyó,

núbiai, jövendölés, héber, arab, ismeretlen. Az én nevem azt jelentette, amit jelentett; semmi felfedeznivaló nem volt rajta. Úgy gondoltam, ha egy név ismeretlen eredetű, és nem tudni a pontos jelentését, akkor nem okozhat csalódást. Akkor még nem értettem, hogy egy fiú, akinek nincs igazi apja, tudni akarja nevének eredetét és a jelentését.

Nagyon-nagyon sok minden volt, amit az évek folyamán nem értettem vele kapcsolatban, de persze, most már minden értelmet kapott.

Fergusonban nőttünk fel: ez egy kisváros St. Louis közelében. Csupa viktoriánus ház, régi téglatemplomok, a festői belvárosban kis üzletek, amelyek nemzedékek óta családi tulajdonban állnak. Azt hiszem, boldog gyerekkoruk volt.

Én rosszcsontnak és furcsának számítottam, Finnyon kívül nem voltak barátaim. Neki lehetek volna más barátai, ha akarta volna; jó sportoló volt, és semmi furcsa nem akadt benne. Kedvesnek, félnéknek tartották, mindenki kedvelte. A lányok egyenesen imádták. Tornaórákon a fiúk őt választották elsőként. A tanárok őt szólították fel, ha a feltett kérdésre helyes választ akartak kapni.

Én történelem órán a salemi boszorkányperekről akartam tanulni, rendszeresen olvastam a pad alatt, és nem voltam hajlandó megenni a szendvicsem bal alsó sarkát. Hittem, hogy a kacsacsőrű emlős sohasem létezett, csak a kormány találta ki, képtelen voltam bukfcencet vetni, és bármiféle labdát megrúgni, megütni, eldobni. Harmadikos koromban bejelentettem, hogy feminista vagyok. Ötödikben pályaválasztási orientációs órán közöltem az osztállyal és tanárainkkal, hogy a karriercélom New Yorkba költözni, fekete garbóban járni, és egész nap kávézóknál ücsörögni, hogy mély gondolatokat, és történeteket találhassak ki.

Amikor a meglepetés pillanata elmúlt, Mrs. Morgansen a *szabadúszó író* kifejezést írta a Polaroid kép alá, amin vi-
gyorogtam, és azzal a lendülettel kitűzte a leendő tanárok és
futball sztárok közé a falra. Miután átbeszéltem vele a dolgot,
rájöttem, hogy ez elég közeli találat. Azt hiszem, elégedett
volt magával, hogy talált nekem valamit, de néha elgondol-
kodom azon, akkor is annyira a szívéen viselte volna-e a sorso-
mat, ha nemcsak furcsa, hanem csúnya is lettem volna.

Mert amióta az eszemet tudom, folyton azt mondogatták,
hogy szép vagyok. Ezt inkább a felnőttek állították. Akkor
mondták nekem, amikor találkoztunk; egymásnak súgták,
amikor azt gondolták, hogy nem hallom. A kijelentés tényé-
alakult a fejemben, amit tudtam magamról, ugyanúgy, ahogy
azt tudtam, hogy balkezes vagyok és a középső nevem Rose:
azt is tudtam, hogy szép vagyok.

Nem mintha ez a javamra vált volna. Úgy tűnt, a felnőt-
tek kivétel nélkül így gondolták, vagy így kellett volna gon-
dolniuk, de gyerekkoromban a szépségem nagyobb örömet
jelentett nekik, mint nekem.

A többi gyerek által meghatározott másik jellegzetességem
is ugyanolyan tény volt, amit elfogadtam magamról: furcsa
vagyok.

Sosem próbáltam furcsa lenni, és gyűlöltem, ha furcsának
tartottak. Olyan volt, mintha ez egyfajta születési rendelle-
nesség lenne: képtelen voltam felfogni és megérteni, hogy
amit mondani vagy tenni akarok, az furcsa vagy sem, ezért
csapdába kerültem. Folyamatosan önmagamat kellett ad-
nom. A „szépség” ehhez képest gyenge kárpótlás volt szerin-
tem.

Finny hűségese volt hozzám; megvédett, szembeszáll bár-
kivel, aki packázott velem, elhallgattatott bárkit, aki gúnyolt,
és mindig engem választott elsőként, hogy az ő csapatában

legyek. Mindenki megértette, hogy én Finnyhez tartozom, és mi együtt vagyunk. Különc házaspárként fogadtak el bennünket az osztálytársaink, és többnyire békén hagytak. Boldog voltam; ott volt nekem Finny.

Ritkán maradtunk távol egymástól. Szünidőben a dombon üldögélve olvastam, Finny pedig lent a völgyben kickballozott a fiúkkal. Minden iskolai projektben együtt vettünk részt. Iskola után együtt sétáltunk haza, és halloweenkor együtt jártunk csokit, cukorkát gyűjteni. Együtt írtuk meg a házi feladatainkat a konyhaasztalunknál. Mivel apám sokszor volt távol, anyáink gyakran hívták át egymást vacsorázni. Könnyen telt el egy-egy hét úgy, hogy Finny és én csak annyi időre váltunk el egymástól, amíg aludtunk, de akkor is úgy feküdtünk le, hogy tudtuk, a másik nincs messze.

Gyerekkori emlékeimben először mindig nyár van. Látom a táncoló fényeket, a zöld faleveleket. Finny és én bokrok alatt, fák lombjai közt bújócskázunk. Ősszel van a születésnapunk, ősszel együtt megyünk iskolába, és ősszel sötétbe hajlik az aranyló fény. Finny és az anyukája nálunk töltötték a karácsonyt. Akkor apám is otthon van. Finny apja ajándékot küld, ami egyszerre drága és rejtélyes. Kémiai labor készlet. Egyedi golfütők. Finny vállat von, és félreteszi ezeket az ajándékokat. A tél elmosódott fehérség; zsebbe dugott fázós kezek. Finny megment, amikor mások hógolyóval dobálnak. Szánkózunk vagy a meleg szobában maradunk. A tavasz halványzöld festmény; a lelátón ülve nézem, hogy Finny focizik.

Minderre már csak úgy emlékszem, hogy Azelőtt.

három

A BUSZMEGÁLLÓ FELÉ TARTOK, az iskolatászkám átvetettem az egyik vállamon. Pár gyerek már ott áll, laza csoportokban, de mintha tudomást sem vennének egymás jelenlétéről. Lenézek a járdára. A csizmám spray-vel ezüstre festettem. A hajam és a körmeim feketék. Megállok én is a saroknál. Mindenki hallgat.

A buszmegállónk a Darst Road-i nagy domb tetején van. Finny és én gyakran száguldottunk le biciklivel róla. Én mindig féltém. Finny soha.

A többi gyereket nézem a sarkon, de úgy teszek, mintha nem őket nézném. Heten vagyunk. Némelyiküket felismerem a felső- vagy alsó tagozatból; némelyiküket nem.

Ez az első napom a középiskolában.

Inkább újra lesütöm a szemem, megszemlélem a fekete ruhám felfeslett szegélyét. Egy hete körömollóval vágtam le róla a csipkét. Anyám azt mondja, amíg a jegyeim nem romlanak, úgy öltözök, ahogy akarok. Nem fogta fel, hogy ebben az évben nem leszek népszerű lány.

Az iskola utolsó tanítási napján Sasha és én elmentünk a drogériába, és egy óráig válogattunk a hajfestékek között. Azt akarta, hogy vörösre fessek a hajamat. A nevem miatt. Szerintem ez elég divatjamúlt dolog, de nem mondtam meg

neki. Mióta – nem is túl rég – kirúgtak minket a Klikkből, ő volt az egyetlen barátnőm. Illetve az egyetlen barátom.

– Hé!

Mindenki felnéz. Finny érkezett meg, ott áll közöttünk; magas, olyan szép és elegáns, mintha valami magazinból lépett volna ki. Megint mindenki másfelé néz.

– Hé! – Lányhang szólal meg valahol mögöttem. Nem látom. Viszonoznom kellett volna Finny köszöntését, de túl ideges vagyok ahhoz, hogy meg tudjak szólalni.

Tegnap éjjel náluk voltunk, anyáink nyárbúcsúztatónak nevezett grillpartiján. Amíg ők sütögettek, én a hátsó verandán ültem, és néztem, ahogy Finny focilabdát rugdos a kerítésnek. A novellán gondolkoztam, amit előző nap kezdtem el; az első gótikus romantika próbálkozásom. Nagyon tragikus befejezést terveztem, és miközben Finny játékát néztem, fejben a hősnőmet ért szerencsétlenségek részleteit dolgoztam épp ki. Amikor beküldtek minket papírtányérokért, Finny megszólított:

– Miért festetted be a hajad?

– Nemtom.

Ha valaki megkérdezte volna, hogy Finny és én miért nem vagyunk többé barátok, azt feleltem volna, baleset volt.

Anyáink azt mondták volna, hogy az utóbbi néhány évben, ahogy nőttünk, idősebbek lettünk, fokozatosan eltávolodtunk egymástól. Azt nem tudom, hogy Finny mit gondolt erről.

Az általános iskolában, alsó tagozaton elfogadták, hogy furcsa páros vagyunk. A felső tagozaton az volt furcsa, hogy barátok vagyunk, és az elején magyarázkodnunk kellett a többieknek. De aztán már alig találkoztunk, és így egyre kevésbé kellett magyarázkodnunk.

Valami furcsa véletlen folytán a furcsaságom elfogadottá vált, és a hetedik osztály elején már a népszerű lányok csoportjába tartoztam. A Klikk. Így neveztük magunkat. Minden nap együtt ebédeltünk és utána együtt mentünk a mosdóba megfésülni. Minden héten ugyanolyan színűre festettük a körmünket. Titkos beceneveink és barátságkarkötőink voltak. Nem igazán voltam hozzászokva, hogy csodálnak, irigyelnek, hogy barátnőim vannak, és bár Azelőtt mindig elég volt nekem Finny, úgy ittam magamba ezt az új helyzetet, mintha már évek óta szomjaztam volna rá.

Finny csatlakozott egy fiúcsapathoz, akik egy kicsit kockák voltak, de nem lökdöstek, és ha megláttam az iskolában Finnyt, általában integettem neki. Ő mindig visszaintegetett.

Nem egy osztályba jártunk, ami azt jelentette, hogy a házi feladataink sem voltak azonosak. Pár hét után már nem tanultunk együtt, és egyre ritkábban találkoztam vele. A legnépszerűbb lányok közé tartozni időigényes dolog. A barátnőim elvárták, hogy iskola után átjárjunk egymáshoz, filmeket nézzünk és befonjuk egymás haját.

Hétfévente bevásárolni jártunk.

Amikor végre találkoztam Finnyvel, nem sok dologról beszélünk. Minden együtt, csendben töltött pillanat olyan volt, mintha még egy téglá rakódna fel a közöttünk húzófalra.

Valahogy úgy alakult, hogy már nem voltunk barátok.

Ez nem döntés kérdése volt. Nem igazán.

Ezüstszínű csizmámat és a letépett csipke helyét bámulom, amíg megjön a busz. Mindenki leszegett fejjel lép előre. Szótlanul szállunk fel a buszra, ahol viszont mindenki beszélget. Bár semmi okom nem volt feltételezni, hogy Sasha a buszon

van, megkönnyebbülten látom, hogy középen ül. Fekete póló van rajta, szeme vastagon kihúzva sötét ceruzával.

– Szia! – csúszok be mellé, és a táskámat az ölembe veszem.

– Szia! – köszön Sasha. Nem voltam hajlandó vörösre festeni a hajamat, de ő valami természetellenes árnyalatra színezte a sajátját. Egymásra mosolygunk. Átalakulásunk teljes. Mondhatni.

Pontosan meg tudom mondani az okát, hogy Sasha és én miért nem barátkozunk már Alexis Myersszel és a hozzá hasonló lányokkal.

Meg sem próbáltam pomponlány lenni.

Terveztem. Akartam. Népszerű akartam lenni, focistákkal járni – az népszerűbb a McClure High diákjai között, mint a rögbi –, és mindent akartam, ami a Klikkbe tartozással jár. De nem tudtam beilleszteni a programomba, nem tudtam próbákra járni, és ennyi.

Alexis, Taylor és Victoria mind bejutottak a pomponlány csapatba, de Sasha nem. Hivatalosan nem rúgtak ki minket a Klikkből, de ebédnél csak a szurkolói csapat táboráról voltak képesek beszélni, és arról, hogy a csapatban az idősebb lányok milyen elképesztően szépek és kedvesek.

Az utolsó tanítási napon Alexis, Taylor és Victoria a hajukat egyformán befonva jöttek iskolába. Nekünk nem szóltak arról, hogy copfos nap lesz. Mindig ugyanazon a napon fontuk copfba a hajukat. Ebédnél, amikor rákérdeztünk, miért nem szóltak, egyszerűen egymásra néztek és nevettek. Azt hiszem, rájöttek az igazságra, amit eddig próbáltam rejtegetni; Szép Lány vagyok, de nem Népszerű Lány. Más vagyok. Furcsa vagyok. Ezért elhatároztam, hogy feladom, és megint Fura Lány leszek, Sasha pedig követett ebben.

A buszon Sasha közelebb hajol.

– Jól nézel ki.

– Te is. – Előre fordulok.

A széksorok között egy lány sétál végig piros-kék egyenruhában. Szőke haja lófarokban leng. Még mindig fáj a kiközösítés. A lány egyszerűen leül Finny mellé. A hónap végén már együtt járnak. Anyám árulja el, hogy Finny megismerkedett egy lánnyal az iskolában, foci edzésen, ahol a lány a szurkolói csapat tagjaként volt jelen. A lány neve Sylvie Whitehouse.

– Szerinted a többiek mit fognak erre mondani? – kérdi Sasha.

Kis híján rávágom, hogy ne legyen olyan bunkó.

– Nem tudom.

négy

AZ ELSŐ PÁR NAPBAN Sasha és én együtt ebédelünk azon a helyen, amit én már csak úgy nevezek, hogy A Nagy Semmibe Vezető Lépcső. A beton fokok az első udvarból vezetnek le a dombon egy semmire sem használt, füves, gazos térségre.

Alexis és a többiek egyenruhában vannak, és valahányszor meglátnak minket, úgy vigyorognak, mintha az új külsőnk a velük szembeni ellenséges viselkedés lenne. Új lány ül az asztaluknál, Sylvie, aki korábban a St. John's Katolikus Iskola tanulója volt. Az elsősök szinte mind ugyanabból az állami általánosból jöttek, de vannak köztünk néhányan a katolikus iskolákból is; olyanok, akiknek a szülei nem tudták tovább fizetni a magángimnáziumok magasabb tandíjait. Ezek a gyerekek óvodás koruk óta ugyanazokkal az osztálytársakkal jártak; most valahogy elveszetteknek tűnnek, és mindenre rácsodálkoznak a McClure High végtelen tengerében. Az első napokban elég furcsa a helyzet, mert mindenki igyekszik kideríteni, hol a helye. Aztán lassanként mindenki új szövetségeket köt, és kezd kialakulni egy kapcsolati háló, ami a tanév teljes idejére, de talán középiskolai éveink végéig így marad.

Sasha megismerkedett egy egykori St. John's lánnyal, aki feszületet és koponyát viselt ugyanazon a nyakláncon. Együtt

járnak tornaórára, és pár napig egymás mellett gyalognak a pályán, mire Sasha meghívja, hogy egyen velük. Brooke. Ez a neve. És Brooke magával hozza a barátját, Noah-t és az unokaöccsét, Jamie-t. Másnap még többen jelennek meg, valaki a barátjának a barátja, valaki pedig valakinek az osztálytársa, aki egészen klasszoknak tűnik.

Hamarosan egy egész csoport törzshelye lesz A Nagy Semmibe Vezető Lépcső. Néhányan pár napig maradnak csak velünk, aztán más csoportot választanak maguknak; páran maradnak. A második hét végére baráti csoport alakul A Nagy Semmibe Vezető Lépcsőn.

Négy lány és három fiú van a csoportunkban. Brooke és Noah már együtt járnak, egyenesen imádják egymást. Hasonlítanak is: barna haj, szereplős arc; amikor nevetnek, szemük sarkában apró ráncok jelennek meg.

Ez azt jelenti, hogy Sasha, én és Angie jutunk Jamie-re és Alexre. Angie szőke, kicsit duci, még mindig bele van zúgva egy srácba a régi iskolájából. Alexnek szép szeme van, de alacsony és lökött, idétlen típus, még egy kicsit éretlen. Abból, ahogy Sasha Jamie-re néz, látom, hogy ő az igazi vetélytársam.

Amikor először megláttam Jamie arcát, olyan érzés volt, mintha pillangók repdestek volna a gyomromban; szeme zöld, a szempillái hihetetlenül hosszúak. Sötét haja kissé göndör és nagyon kócos. Jamie magas, sovány, fehér bőrű.

Élénk, vicces, és sokat mosolyog. Puckra emlékeztet a *Szentivánéji álomból*. Jamie mindenféle csínytevésekre ráveszi a többi fiút, a lányok pedig a Lépcsőről figyelik nevetve. Brooke cipőjével fociznak a mezőn. Papírgalacsinokat dobálnak be az osztályterem nyitott ablakán, és olyan stílusban énekeltek, amivel az iskola a capella kórusát gúnyolták. Jamie mindig a fejét hátravetve nevetett, amikor a csínytevései úgy sikerültek, ahogyan tervezte. Ahogy nézem, Pán

Péter jut eszembe, aki éppen azt magyarázza Wendynek, hogy amikor elégedett magával, egyszerűen muszáj ezt ki is mondania.

Sasha és én a magunk módján igyekszünk fenntartani Jamie figyelmét. Sasha ugratja, próbál fiúsan viselkedni. Én felváltva vagyok szerény és kacér. Sasha leszalad a lépcsőn, és részt vesz a fiúk játékaiban. Én mosolygok Jamie viccein, szempilláim alól nézek rá. Sasha magas pacsira nyújtja a kezét. Én a lépcső tetejéről szurkolok neki. Igazi csatát vívunk, de egyikünk sem sérül. Tudjuk, hogy amikor ennek az egésznek vége, akkor is barátok maradunk.

Lassan, ugyanakkor hirtelen – mert néhány nap alatt történik –, beelőzöm Sashát. Néhány ebédnél még vannak merész húzásai, de egyre nyilvánvalóbb, hogy Jamie már nekem udvarol. Mellém ül a lépcsőre, megkínál a sült krumplijából, megcsiklandoz. Mosolyog, amikor a fiúkkal cipő-focit játszanak, és a gyomrom beleremeg. Jamie. Jamie. James. Jamie.

Egy hétfő reggel A Nagy Semmibe Vezető Lépcsőn Jamie megfogja a kezemet, mintha már régen megbeszéltük volna, hogy megteheti, amikor csak akarja, és mindenki úgy tesz, mintha ez teljesen természetes lenne. Fogom a kezét, lenézek a beton lépcsőre, és igyekszem nem vigyorogni, mert azzal elárulnám az érzéseimet. Legbelül remegek; kifelé azonban olyan lazának mutatokozom, mint ő. Hát persze, hogy együtt vagyunk, ez teljesen nyilvánvaló. Ennek így kellett lennie.

Aznap Alexis és a többiek érdeklődéssel néznek rám, amikor Jamie és én elhaladunk mellettük a folyosón, aztán elfordulnak, mintha egyáltalán nem érdekelné őket. De biztosan észrevették. Mert Jamie tagadhatatlanul jóképű. Sötét hajú Adonisz, egy igazi gót herceg. És most már az enyém.

öt

JAMIE TOVÁBB AKAR LÉPNI, többet akar, de én azt mondom neki, még nem állok készen. A tanév harmadik hete óta vagyunk együtt, de még csak november eleje van, és meglep, hogy már felmerült ez a téma közöttünk. Pár napja a telefonban azt mondta, hogy szeret; én erre azt mondtam, hogy nem állok még készen arra, hogy ugyanezt biztosan kijelentsem. És most, ahogy mellette fekszem és a mennyezetet bámuljuk, azon gondolkodom, vajon ezért mondta-e azt, amit mondott.

– Hát, akkor jó – fogja meg a kezemet.

Még mind a ketten teljesen fel vagyunk öltözve; az a fura egyenruha van rajtunk, amit a csoport kitalált. Nem vagyunk gótok, sem hipsterek, csak furcsák. A lányok egészen természetellenes színekre festik a hajukat, a fiúk pedig igyekeznek úgy kinézni, mint akik most gurultak ki az ágyból. Mindenki csizmában jár és rágja a körmeit. Tudom, hogy ezzel csak be akarunk illeszkedni – ha kicsit másképp is a szokásosnál –, ilyesmit azonban nem mondanék ki hangosan. A csoportunkat az a közös érzés tartja össze, hogy mások vagyunk. És ezért valahogy jobbak, mint a „normális” gyerekek az iskolában. Különösen a népszerűeknél jobbak.

Most, hogy végre tényleg középiskolába járok, nem vagyok arra, hogy a lófarok frizurás, rakott szoknyás lányok

közé tartozzak. Örülök, hogy végre önmagam lehetek, még akkor is, ha bizonyos feltételek között. Az új barátaim között furcsának lenni jó dolog, amíg ugyanolyan furcsa vagyok, mint ők.

– Egészen különös a házatok – jegyzi meg Jamie.

Megfordulok, és ránézek. Ekkor jött át hozzánk először. A szüleim apám cégénél vannak őszi fesztiválon. A születés-napi partim napján Jamie beteg volt, és anya még mindig nem győzött meg, hogy hívjam át hozzánk vacsorára.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy nagyon tökéletes. Még a te szobád is.

Ez nem dicséret. Körülnézek. Halvány levendulalila falak, fehér rattan bútorok. Vállat vonok.

– Anya rendezte be – mondom, és ez csak félig hazugság. A ház többi részét rendezte be ő, és tényleg minden tökéletes. Mint anya. Minden mindenhez passzol; minden pontosan ott van, ahol kell. Akár egy lakberendezési magazinban is szerepelhetne; anyám a konyhaasztalnál ül, előtte egy vázányi fehér tulipán, minden haja szála a helyén, és úgy tesz, mintha figyelmesen olvasná az újságot.

Az én szobámat együtt rendeztük be. A magazinban én pomponlány egyenruhában lennék. És mosolyognék.

– Kéne néhány poszter a falra, vagy ilyesmi – jegyzi meg Jamie. Oldalra fordulok, a vállára hajtom a fejemet. Milyen jóképű a maga hagyományos sötét-hajú-magas-férfi módján! Piercinget akar a szemöldökébe, de lebeszéltem róla.

– Igen, lehet, hogy beszerzek valami posztert.

Nagyon kedvelem Jamie-t, bár azt még nem tudom, hogy szeretem-e. Okos és vicces és szellemes, és ő a csoportunk vezére. Amíg vele vagyok, nem kerülhetek ki a csoportból. Jamie behajlítja a karját, az ujjait a hajamba fúrja.

– Szeretlek, Autumn.

Odalent a hátsó ajtó becsapódik. Egyszerre, hirtelen ülünk fel.

– Anyád itthon van?

Nem lenne szabad kettesben lennem Jamie-vel a házban, különösen úgy nem, hogy a szüleimnek még nem mutattam be. Meglepő, de képes volt meggyőzni, hogy így is beengedjem. Az órára nézek. A szüleim elvileg csak órák múlva jönnek. Megrázom a fejemet.

– Valószínűleg Finn az.

– Ez komoly?

– Igen.

Meséltem már Jamie-nek a rovott múltamról, a népszerűségről és a lófarokról. Úgy adtam elő, mintha menekülésből tettem volna. Az volt a lényeg, hogy kis híján én is olyan lettem, mint ők. Ő is tudja, hogy anyám meg Finny anyja nagyon jóban vannak. Elmondtam neki, hogy Finny és én gyerekkorunkban játszótársak voltunk. Volt egy régi kép rólunk a komódomon, ami valahogy túlélte az elválásunkat; ennek már majdnem két éve. Persze beszéltem Finnyvel, amikor muszáj volt, de soha eszembe sem jutott, hogy eltegyem azt a fotót. Egészen ma délelőttig. Tudtam, hogy délután Jamie átjön. A komód felső fiókjába rejtettem, a zoknik alá.

Amúgy mindenki tudja, kicsoda Finny, csak nem a nevén nevezik. Az iskolában mindenki „Finn”-ként ismeri. Ő az első elsőéves, akinek sikerült bejutnia az egyetemi focicsapatba. Ő és korábbi kocka barátai beolvadtak a Klikkbe, de nem nevezik magukat így. Most már nagyon éretlen dolognak számít, ha nevet adunk a csoportunknak. Furcsa, hogy alig pár hónappal ezelőttig a legjobb barátnőimnek tekintetem azokat a lányokat, és még furcsább az, hogy Finny velük barátkozik.

Alig tudtuk elkerülni, hogy meghívjuk egymást a születésnapunkra. Alsóban ez nem volt nagy ügy, mert az én születésnapon csak lányok voltak, az övéin csak fiúk. Idén viszont az anyáink úgy gondolták, ha vegyes csoport lesz, akkor meg kell hívnunk egymást. Arról nem volt tudomásuk, hogy idén Phineast és engem nem csak az választ el, hogy már kinőttük egymást, hanem annál valami sokkal lényegesebb tényező is. Teljesen más síkon élünk, és ha bevinnénk a másikat a saját világunkba, az úgy eltorzítaná a valóságot, hogy felborítaná magát a világegyetem szerkezetét is.

Finny mostanra nagyon népszerű lett. Én viszont az a fura alak vagyok, aki más fura alakokkal barátkozott.

Nem beszéltek erről előttünk, de anyám vitatkozni kezdett, amikor megmondtam, mennyire valószínűtlen, hogy Finny eljöjjön a születésnapomra.

– Mi ütött belétek idén?

Innen tudtam, hogy Finny és Angelina néni is összezörrent már emiatt.

– Mit keresne Finn Smith nálatok? – kérdezte Jamie.

– Valószínűleg kell neki valami.

– Például, mi?

Vállat vonok. Nem tudom, hogyan magyarázzam.

– Menjünk, nézzük meg – javasolja Jamie.

Nem vitatkozom, bár összerándul a gyomrom.

Jamie a folyosón marad, míg én benézek a konyhába. Finny a nyitott hűtőszekrény előtt guggol, szőke haját nem látom.

– Szia – köszönök rá. Hátranéz rám. Alsóban még egy magasak voltunk. Az utóbbi években viszont Finny nagyon növésnek indult, már száznyolcvan centi magas. Furcsa látni, hogy most felnéz rám.

– Ó, helló! – Feláll, becsukja az ajtót, a konyha másik végében szembefordul velem. Kissé elpirul. – Bocs, nyitva volt a hátsó ajtó, de nem gondoltam, hogy van itthon valaki.

– Én nem mentem velük.

– Ó! Van tojásotok?

– Ööö... igen. – Odamegyek hozzá, újra kinyitom a hűtőajtót. Finny egy lépést tesz oldalra. Mielőtt lehajolnék, látom, hogy a konyhán túlra néz, és tudom, hogy meglátta a folyosón ólálkodó Jamie-t. – Mennyi kell?

– Nem tudom. Anya csak azt mondta, nézzem meg, hogy van-e tojásotok.

Felállok, és átadom neki az egész dobozt.

– Köszönöm.

– Igazán nincs mit.

– Szia!

– Szia!

Nem mozdulok, csak állok és hallgatom, ahogy letrappol a lépcsőn. Aztán visszamegyek a folyosóra.

– Hű – szólal meg Jamie –, ti aztán rendesen ismeritek egymást.

– Persze, mondtam.

– Igen, de ez egészen bizarr volt.

Vállat vonok, és elindulok a lépcső felé.

– Sokszor csinálja ezt?

– A szomszédban lakik.

– Igen, de... Mindegy is.

Nem szólunk egymáshoz, amíg vissza nem érünk a szobámba. Lefekszem a virágos ágytakarómra, Jamie hozzám simul. Sokáig csókolózunk, aztán egy idő után ellököm magamtól a kezét, és csendben fekszünk egymás mellett. Vajon ilyen érzés a szerelem? Nem vagyok egészen biztos benne.

Jamie hirtelen megszólal:

– Ez majdnem olyan volt, mintha közējük kéne tartoznod... De valahogy mégsem tartoznál közējük.

– Ezt hogy érted?

– Nem is tudom... Passzol a szobádhoz.

– Hát, pedig nem vagyok együtt velük – csókolom meg újra. Azért csókolom, hogy ne gondoljon erre. Megint csend van a szobában, csak a légzésünk hallatszik, semmi más.

Én azonban elgondolkodom. Arra gondolok, ahogy Angelina nénivel elmegyünk Finnyért a fociedzésre. Arra gondolok, ahogy a pomponlányok azt kérdezzetik, járunk-e. Arra gondolok, ahogy az első tanítási napon Finny mellé ülök a buszon.

Akár együtt is lehetnénk, döbbenek rá. Jamie a csípőmhöz dörgölőzik. Finny már kimondta volna, hogy szeret, de nem kért volna szexet. Még nem.

Mindent úgy látok magam előtt, mintha már megtörtént volna. Tudom, hogy a legapróbb részletekig pontos, mert mindazzal együtt, ami történt köztünk, ismerem Finnyt, és tudom, mi történt volna.

– Szeretlek – mondom Jamie-nek.

hat

A BABA MEGINT SÍR.

– Sosem fogok szexelni – mondja Sasha. Letérdel a ruhafogasok közé, és kiemeli a babát a hordozóból. A pénztár mögött ruhákat hajtogató nő ránk néz. Sasha felhajtja a baba kisingét, és a karkötőjén lógó kulcsot beledugja a hátán levő nyílásba. A baba nem hagyja abba a sírást.

– Ezt akarják hallani tőled – kiabálok túl a lármát. Az eladónőre pillantok. – Szerintem azt hiszi, hogy igazi.

Pár pillanat múlva a baba sírása alábbhagy. Sasha még mindig hason fektetve tartja a karján, a hátából még kiáll a kulcs. Ha nem hagyja benne legalább két percig, megint sírni kezd, és ha a baba számítógépes chipje jegyzi, hogy nem vett róla tudomást, Sasha elégtelent fog kapni a projektre, és legfeljebb C mínusz osztályzatot a Család- és Háztartás tantárgyból. Sasha az eladónőre néz, és vállat von.

– Hát, működik – jegyzi meg. – Sosem fogok szexelni.

– Alex tudja?

Visszafordulok a fogas felé, és folytatom a keresgélést.

– Ha ez a moziban is sírni kezd, akkor elmondom neki – morog Sasha, mire elmosolyodom. A fiúk később csatlakoznak hozzánk. Jó félév volt. Szeretem az új barátaimat és az új ruháimat. A karácsonyi szünet előtt megkapjuk a bizo-

nyítványt, és mivel csupa „jeles” és „jó” jegyem lesz, anya sem szólhat bele az öltözködésembe. Ebben állapodtunk meg.

Leveszek egy csipkepántos fekete fűzőt. Sasha összevonja a szemöldökét.

– Kardigánnal felvehetném.

Ezúttal Sasha nevet rajtam, de én teljesen komolyan gondolom. Tetszik az ötlet, hogy valami nagyon szexit valami tanítónénissel párosítsak. Odamegyek az eladóhoz.

– Szeretném ezt felpróbálni.

Rám néz, bólint. Látom, hogy a szeme Sashára villan, aki éppen letérdel, és visszaülteti a babát a hordozóülésbe. Követem az eladónőt az öltözőhöz, és nézem, ahogy kinyitja az ajtót.

– Köszönöm.

– Hány évesek vagytok, lányok? – kérdezi, még mindig hátat fordítva.

– Tizenöt.

Sasha csak márciusban lesz tizenöt, de magamhoz öregítem.

– Hmm... – hümmög az eladó, megfordul, és elindul. Egyrészt gyűlölöm ezt a nőt, másrészt legszívesebben megragadnám a karját és elmondanám neki, hogy én tulajdonképpen jó gyerek vagyok.

– Az csak egy játékbaba – mondom. Visszafordul felém.

– Tessék?

– Az egy játékbaba. Iskolai feladat.

Az eladónő összevonja a szemöldökét, és visszamegy a pulthoz.

Egy órával később már egy olcsó ékszerboltban vagyunk, Sasha a kishúgának keres nyakláncot. Ott látom meg a tiarát. Ezüstszínű, áttetsző strasszokkal díszítették. Két hónappal ezelőtt ilyenekkel koronázták meg az iskolába visszatérő öregdi-

ákokat. Már mint a lányokat. Nevettünk és a szemünk forgattuk. Furcsa hagyomány volt, de én már akkor is akartam egy ilyen tiarát. Arra persze nem vágytam, amit jelképez. Kézbe veszem, a hajamba csúsztatom a fésűs fogakat, a helyén tartja. Tetszik; jobbra-balra forgatom, előre-hátra biccentem a fejemet a tükörben, aztán hátralépek, hogy lássam, milyen a hatás, ha pólóhoz, farmernadrághoz veszem fel. Tetszik.

– Mit akarsz csinálni azzal? – kérdi Sasha, ahogy beáll mögém a pénztárnál.

– Hordani. Minden nap.

– Helló, felség – köszön rám Jamie, amikor később a pláza mozija előtt találkozunk. Nagyon feldob, hogy nincs kifogása a házasság ellen. Megfogom a kezét, ő megcsókol.

A film alatt a baba megint sírni kezd. Sasha és én egymásra nézve nevetünk fel. Annyira hangosak vagyunk, hogy ki kell mennem Sashával a folyosóra, amíg a kulccsal elhallgattatja a babát. Az előtérben állunk és vihogunk. Ő a babával, én a tiarával a fejemem. Akik elhaladnak mellettünk, furán néznek ránk.

Jó volt az első félév. Ez az a fajta boldogság, ami elhiteti az emberrel, hogy folytatódik, hogy nem múlik el, sőt, talán örökre nevethetünk.

hét

– MIÉRT VOLT RAJTAD tiara? – kérdi Finny. Pontosan olyan a hanghordozása, mint amikor azt kérdezte, hogy miért festettem be a hajamat, de most kifejezetten idegesít.

– Azért, mert tetszik.

Karácsony este van, épp anyám nászajándék étkészletével terítjük az asztalt. Apám skót whiskyt iszik a karácsonyfa előtt. Anyáink a konyhában vannak.

– Oké, oké, ezer bocsánat.

Rápillantok Finnyre. Egy piros pulóvert visel, ami mindenki máson idétlenül nézne ki, de rajta úgy áll, mint ha a keleti part valamelyik magániskolájából jött volna, és a szünidőket evezéssel vagy valami más elit sporttal töltené. Körbejárja az asztalt, minden teríték mellé szalvétát tesz. Követem az evőeszközökkel.

– Bocs.

– Szerintem klassz – mondja Finny. Elég nehéz felboszszantani.

– Elég sokan kérdezik az iskolában.

– Akkor miért hordod?

– Mert tetszik. – Ezúttal én mosolygok, és ő nevet.

Vacsoránál anyáink megengedik, hogy megigyunk egy fél pohár bort. Titokban nagyon jólesik, hogy felnőttként

kezelnek, de a bortól kissé elálmosodok. Apám sokat beszél Finnyvel arról, hogy milyen érzés egyedüli középiskolásként játszani az egyetemi csapatban. Apám láthatóan örül, hogy tud miről beszélgetni az egyikünkkel, mintha Finny és én felcserélhetőek lennénk, és mintha mindkettőnk felé ugyanaz lenne a kötelessége. Könnyű megérteni, miért gondolja így; azért, mert csak az ünnepekkor van itthon hosszabb időre, és olyankor Finny meg Angelina néni mindig velünk vannak. Lehet, hogy Angelina nénit a második feleségének tekinti.

Anya és Angelina néni a régebbi karácsonyokról beszélgetnek – már amikre emlékeznek –, és összehasonlítják azokat a mostanival. Minden évben ezt csinálják. És minden évben az éppen ünnepelt karácsony a legjobb.

Bárcsak én is el tudnám hinni, hogy ez a valaha volt legjobb karácsony, de én pontosan tudom, mikor volt a legjobb karácsonyom. Tizenkét éves koromban, az általános iskola utolsó karácsonya.

Abban az évben a karácsonyeste előtti napon havazott. Nemrég kaptam új téli kabátot, és a sálamhoz illő egyujjas kesztyűt. Finnyvel lesétáltunk a patakhoz, és addig rugdaltuk a sekély vizet borító jeget, míg sikerül átszakítani. Anyáink forró csokoládét főztek nekünk, és Monopolyt játszottunk, amíg apa haza nem ért az irodából, és semmi nem számított, csak az, hogy karácsony van.

Azóta egyetlen karácsonyon sem havazott, és minden évben egyre több és több dolog volt fontosabb. Egyre kevésbé éreztem a karácsonyt karácsonynak.

Jamie a nagymamájánál tölti az ünnepet Wisconsinban. Hiányzik, ami elégedettséggel tölt el. Olyan tompa fájdalom ez, amelyben élvezet szenvedni.

Jamie, gondolok rá, *Jamie, Jamie, James*, és mintha érezném a nyelvét a számban. Nem olyan jó, amilyennek gondol-

tam, de kezdek hozzászokni. Mostanában sokszor mondom neki, hogy szeretem, és ő azóta az egy eset óta nem hozta szóba a szexet. Karácsonyra új naplót kaptam tőle, bár még a régi sem telt be. Újévkor fogom elkezdni. Akkorra már ő is visszajön, és együtt ünneplünk. *Jamie, Jamie, James.*

– Autumn – szól hozzám apa. – Idén te vagy Cukorka Tündér?

Csend feszül az asztalnál, miközben próbálok felfogni, mire gondol. Aztán látom, hogy anya az ajkába harap, és rájövök, hogy a tiarámról beszél. Apa észre sem vette, hogy az elmúlt három héten minden napján rajtam volt. Szusszanok egyet.

– Igen. Úgy gondoltam, egy kicsit ünnepélyesebbé teszem a karácsonyi vacsorát.

Apa rám mosolyog. Bekap egy falásnyi sonkát. Láthatóan nagyon meg van elégedve magával. Anya mond valamit Finnynek, és az asztali beszélgetés lassan újraindul. Pár perc elteltével elnézést kérek, és felmegyek a szobámba.

Vettem néhány posztert: Jimi Hendrix hevesen gitározik a színpadon; a megfulladt Ophelia üres tekintettel néz az égre; fekete-fehér fotó egy kopár fáról. Tetszik a hatás a levendula és fehér szobában. Olyan, mint a fűző és kardigán, mint a tiara és a szakadt farmer. De nem a posztereket nézem. Eldőlök az ágyon, és a mennyezetet bámulom.

Amikor valaki bekopog, alvást színlelek. A következő pillanatban kinyílik az ajtó, és Finny dugja be a fejét.

– Azt mondták, mondjam meg, hogy vége a vacsorának.

– Oké – mondom, de nem mozdulok. Várom, hogy elmenjen.

De Finny nem teszi; úgy áll ott, mintha tennem kellene valamit. Addig bámulom a plafont, amíg újra megszólal:

– Tényleg szívás, hogy nem vette észre.

– Az én apám legalább itthon van karácsonykor.

Finny arckifejezése, egy pillanatra – de tényleg csak egy nagyon rövid pillanatra – megváltozik. Aztán az ajtóm mint-ha becsukódott volna.

– Nem úgy értettem – mondom.

– Semmi gond. Mindenki odalent vár.

Miután távozik, egy kis ideig még fekszem. Arra gondolkok, hogy elmondom Finnynek, mennyire nem érdekel ez az egész, és mennyire fáj, és hogy nekem igazán nem számít, de azt kívánom, bárcsak apámnak számítana. Elképzelem, hogy Finny hirtelen megölel, és azt mondja, nincsen semmi baj, és az ember többféleképpen is érezhet egy másik ember iránt. Együtt mennénk le a földszintre, és Finny végig fogná a kezem, miközben a kanapén ülve megnézzük *Az élet csodaszép* című filmklasszikust. Amikor Angelina nénivel hazamegy, a tornácon jó éjt pusztit adna. És ekkor elkezdene havazni.

Lelendítem a lábamat az ágyról, megtörlöm a szememet, és lemegyek.